

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 196.

Anden Session.

55de Møde.

Lørdagen den 21de December.

(Fortsat).

David: Jeg har igaar begjært Ordet, forat tilføie nogle faa Betragtninger til, hvad jeg havde anført ved Forhandlingerne af § 2, men som jeg troer ogsaa har sin fulde Anvendelse ved Behandlingen af den nu foreliggende § 4. Jeg veed vel, at de, der have dannet sig en ganske anden Livsanskuelse, og der betragte Stats tjenesten fra et ganske andet Standpunkt end jeg, ikke ved de enkelte Bemærkninger, som jeg endnu kunde have at gjøre, vilde lade sig bevæge til i nogen Henseende at forandre deres Betragtningssmaade; men jeg troer ikke desto mindre, da man for hine Paaastande i Særdeleshed har paaberaabt sig Facta og foregaaende Begivenheder, og disse ikke have mødt nogen Gjendrivelse, at jeg vilde handle urigtigt imod den Anskuelse, som jeg troer at burde forsvare, isald jeg ikke fremkom med en Indsigelse mod, hvad der saaledes er blevet anført. Thinget vil ikke have glemt, at det flere Gange, navnlig af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning) er blevet paaastaaet, at det var saa langt fra, at høie Gager sikrede mod Embedsstandens Demoralisation, at det tværtimod snarere kunde antages, at det netop var de høiere lønne Embedsmænd, der havde gjort sig skyldige i de Misligheder, som havde kastet en Skygge paa hele Embedsstanden; og han paaastod, at disse netop havde fundet Sted i tidligere Aar, da navnlig disse Embedsmænds Indtægter vare langt høiere, end de Gager, som her ere foreslaaede; og da de havde havt Indtægter af forskjellig Slags, hvorfor man saa meget mindre kunde have Grund til at troe, at der i Embedsstandens høiere Gagering skulde ligge et

Varn mod slige Misligheder. Jeg maa tilbagevise denne Paaastand som aldeles ubefoiet (Flere Stemmer: Nei! Nei! — Jo!). Tillad mig, mine Herrer! at tale ud, saa vilde De siden kunne sige Ja eller Nei. Dersom man i sin Grindring vil tilbagefalde Forholdene, som de virkelig vare, saa vil man finde, at de Misligheder, som ikke Saa have gjort sig skyldige i, havde deres Oprindelse fra Aarene 1808—1818, ja, de fleste af disse foresaldt ogsaa i selve disse Aar, men dengang havde Embedsmændene en nominel høiere Gage, end den, hvorom Talen nu er, men i Virkeligheden stode de paa en overordentlig ringe Gage og vare slet lønne. Det har været Skylden til de allerfleste af de mislige Forhold, hvorom der nu tales, og dersom man ogsaa vil kunne eftervise enkelte Tilfælde, hvor de, der glemte deres Pligt imod Staten, dem selv og deres Familie, ikke paa denne Maade bleve ledede igjennem Fristelse til Ulykken, saa vil man dog finde, at det i de allerfleste Tilfælde forholdt sig saaledes, og man vil i de daværende forvirrede Forhold, som eksisterede under de Penge-Umvæltninger, som sandt Sted i denne Periode, meget let finde Grunden til, hvorledes slige i mange Henseender beklagelige Misligheder kunde opstaae i ikke ringe Mængde. Jeg er overbevist om, at det, som jeg sagde, er ubefoiet at paaastaae, at de fleste af de Mænd, som i den Tid begik Underslab, virkelig vare saaledes situerede, at man maatte finde det dobbelt strafværdigt, at de gjorde sig skyldige i disse, fordi de vare sikrede et godt Udkomme i hvad de havde af Staten. De havde tværtimod som oftest meget lidt af Staten, thi de Lustnder, som vare opførte som deres Gager, vare i Virkeligheden kun meget faa Hundreder værdt. Det er Forhold, som vistnok ikke kunne udlette deres Brøde, men